כל המפקיד על דעת לתתו מפקיד • לומר ר"ת דהייט לענין שליט יכול לומר את מהמתת לי בשבועה ולא התוך לחבל אם פשעו אפי' אין להם מה לשלם יכולים שלם הנפקד להם לו כן כל מה שהופקד אצל בעה"ב תבא לתתו ותתכל ותפטר ולכך נמי הכא מחמבעא אמיה דהנהו זוזי לותביהו בקרטליתא שלא פשעה והא דקתמר נימא לה לאימיה לשלמא לאו מסוס להם לו היה לה מה לשלם שיפטר הנפקד אלא משלם לגבה כשיכיה לה:

נימא ליה לאפוטרופוס זיל שלים [לתת] לבקרא מסרתיה: מסתמע דהם לו היתה זאת הטענה הוי פושע ותייב וקשה דבפ' ד' וה' (נ"ק דף נמ: ושם ד"ה דמי) אמרינן מתן מעליית יקומים דלי למרת מעליית לפוטרופוס ממנעי ולא עבדי למת פטורים מן הפשיעה וממתני' דהמזקין (גיטין דף נב:) דקתני מיהו ד"ה לת יפבע מיהו לכי יקומים יפבע לכת שתל לומר מילוף הדברים הין להוסיף דתייב בפשיעה די"ל דהשבועה לת הויא שלת פשע אלא שלת עכב כלום משלם משום דמוכי היפירת דקרת קמייהו וי"ל דודאי לפוטרופוס תייב בפשיעה כדמשמע הכת ולת ממנע כיון שהחזיקוהו בגתתן לת הת שלת למנוע לעורך היקומים שלת לתקנת העולם שלת יוקן משורם הת דוקת מיעיקן דלמת ממנעי והכי ליתת בירושלמי פרק המקן דקתמר לתיה דר' יוחנן כרבנן בתמיה פירוש כרבנן דלתמרי מטוהו ד"ה לת יפבע לפילו סבר כלתת שתל בעי ההוא בר גמ מיתן בנין דמתקרי מסתן פי' רולה ליתן לת יפבע ולת ימנע כיון שנתקרא נתמן לתל הכת שלת הועמד שלת לתקנת העולם מיעיקן דלמת ממנע לתיה דלכי יוסי בר מינע כלתת שתל בתמיה לפילו סבר כרבנן תם מכניס עלמו מן הסבועה ותין מכניס עלמו מן המסלומין פירוש כשיודע שפשע רולה לשלם תבל תם נתבד לילו חפן לגבע שלת פשע ד"ת מוסדין לומו*):

הבא בספסירת דזבן מהכת וזבן להכת • ומספקת ליה בהת דיעת לליבת דר' יוסי דתמר תחזור פרה לבעלים הרתוסים לתמת מסכיר במקום שוכר קתי ותים ליה דיעת בהדי שוהל והכת נמי בספסירת במקום יתמי קתי ותים ליה דיעת בהדי בקרת כתילו הוי שומר שלו תל למת לו דמי להתם ודתי קתי מסכיר במקום שוכר דשוכר שייך בגוף הפרה שהרי שכיכה תבל גבי יתמי כיון למקח טעות הוא תין להם בגוף השור מתומה תיך יעמוד בספסירת במקומם ומיהו תי לתו לטעין בקרת תמ"ג דמקח טעות הוא ותים ליה דיעת בהדי ספסירת כי פושע הוא:

דמי בשר בזול • פרש"י הכיל פשרה ביניהם ורבינו תם פירש דדין גמור הוא דתם היה מודיעו היה בספסירת שוחטו מיד ומוכרו בזול ולת היה יכול להסתוחו עד יום הסוק שהיה מת קודם: **מי** תמר לי מהתי דמי מהתי לת תרמי • ותם תתמר דפ' התקבל (גיטין דף סה: ושם ד"ה הת) תני מדת ערב לי בתמרים ועירב לו בגרוגרות עירוחו עירוב ומניח תידך תין עירוחו עירוב כתן בשלו כתן בשל תבירו וקתפרש דשלו הוי קפידת ותע"ג דלת תמר ליה מהת לת תערב ויש לומר דבשני מינן הוי קפידת תע"ג דלת ת"ל מהתי לת תערב וגבי הבת לי מן התלון והביתי מן הלוסקמת (מעילה כת:) דשלית מעל תע"ג דמין תחד הוא התם מיירי שלת היו במקום תחד והכת מיירי שהיו בבית תחד ולת היה לו לידע שתמר דוקת מהתי דמי:

נביסי • פרש"י שהיה הכשות מלת קוליס ולת השביח בשכר כ"ת מעט ות"ת פשיעת שלת יהן יותר מלת כמו שהוה להטיל בשכר וי"ל דתע"פ שהיו שוה יותר למוכל בהמה לת יפלם לת שהוה לשכר דתתון הם לבהמה כדתמר בהמוליא [יין] (שבת קי: עז:) דגמלת ושרת גוטביה מפום דתכלה כיסי כי היכי דלת ליפתרבו בה ור"ת פירש כיסי הוא שם כפות שלריך ריכוך ובלא ריכוך תין הוה להטיל בשכר ולכך לת היה שכר טוב וקמ"ל שלת יפלם לת כמו שהוה השכר תע"פ שהיו הרבה יותר שבדבר מועט היה נעשה הריסוך:

מהי

*) [ועי' תוס' גיטין נב: ד"ה שלכה]

צד א מיי' פ"ד מהל' שלוה ופקדון הל' ה סמג עשין פח טוש"ע ח"מ סי' לנא סעי' כג:

צה ב ג ד מיי' פע"ז מהלכות מכירה הל' ט' ו יח סמג לאוין קע טוש"ע ח"מ סי' לנב סעי' יח:

צו ה ז ח מיי' פ"ד מהל' שלוה ופקדון הל' ו סמג עשין פח טוש"ע ח"מ סי' לנא סעי' כה:

רבינו חננאל

אמרה אימיה לא אמר לי בני דפקדון נינהו דאפטרינהו בקרקע ובורא אמר כל שכן דכי אמינא דידי אינן מפי אדהדרה בהו אמר רבא דמישתבע אי הו דהני זוזי אשלמינהו לאימיה דלא יכול למימר ליה אין רצוני שיהא פקדוני ביד אחר דקי"ל כל המפקיד על דעת אשתו ובניו הוא מפקיד ואמו כיוצא בהן ומישתבעא אימיה דהני זוזי אותבינהו בקרטליתא ואיגנוב. וכן הלכה. נרסי' בפרק הכותב לאשתו דין ודברים אין לי בנכסיך ההוא דאפקיד כסא דכספא בי חסא שכיב חסא ולא פקיד אתו לקמיה דרב נחמן אמר ידענא ביה בחסא דלא אמיד ועיד הא קא יהיב סימנא ולא אמרנא אלא דלא רגיל דעייל ונפיק לגביה אבל אי רגיל דעייל ונפיק לגביה אימור אינש אחרינא אפקיד גביה וחזייה האי לסימניה. ורמיינא לן כרב נחמן דהא עבדו רבנן עובדא בההוא דאפקיד שב מרגניתא צייורי בסדינא בי ר' מיאשא ובההוא דאפקיד מיסכמא בי רב דימי כרב נחמן. ש"מ דאי אפקיד חד גבי חבריה מידי ושכיב ואיכא מהאי דהאי גברא הוא דאפקיד גביה הדין *) מדלא (בעניינה) שקיל ליה ואפי' מיתמי ולא יכלי למימען דלמא בתר הכי זבניה אבונן מינך ומה"נ כדאיתיה בחיים נמי לא יכיל למימען זבינתיה וזראיה אחריתי נמי הא דגרסי' בחזקת הבתים מתיב רב נחמן בר יצחק אומן אין לו חזקה הא אחר יש לו חזקה תיכי דמי אי דאיכא עדים אחר אמאי יש לו חזקה ש"מ היכא דאיכא עדים דאפקדיה גביה מעיקרא ליכא חזקה וכן הלכה בתלמוד א"י בשקלים [פ"ד] הלכה מותר שירי לישכה. אדא בר זבינא איתפקד גבי מדלא דיתמי אתא שאיל לר' מני אמר ליה אין בעית ליהדי פסידא עלך ואנא התהדיהו שרי. ר' חייה בר אדא איתפקד גבית מדלא דיתמי עבד כן אנא ביני וליתמי והפסידא עליה. והוא אפסרופא דיתמי דזבן תורא ליתמי ומסרה לבקרא לא הוו ליה כבי ושיני למוכל שערי

נ"ל ר' יהונתן ראה ראיות ראשונים אלו מגמרא זו עיין בדבריו מהגה

ט"ב ב' ברור

צ"ל ר' יהונתן

[עי' פירוש כתוס' ד"ה ככי]

[ב"ק כ: קינ: כתוספות ד"ה כ"ב קמו:]

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה ומשלם וכו' הכשהכר פרש מהכיהו וכו' כ' יוסי מהשור: (ג) שם ד"ה ככיסי שהיה כישון וכוונה בקונים [ב"ק ל"ג: ע"ש] מעוכנין ג [יבמות ג:] נעשה בשבר ולית ליה בשפר כ"ש] כ"ש כ"ש]

גליון הש"ס

רשב"ם ד"ה ומשלם נקרא דמי שכר בזול כו' כשבק מי שמת. עי' בב"ק כ ע"א כ"ש ד"ה דמי שטורין:

[ועי' תוס' ניסין סה: ד"ה כת וכת]

נ"ל דמי פסידא ליתמי כו' • תירולת הוא דלמסכתיה למריה דמוכח • המוכר ושקול דמייהו: דלמתי ליה מקח טעות הוא: לגלת מלן טעין • מי תוכע כלום דקתמר *(דבת) היכי נידייט: מריה דמוכח טעין • ושולל שמתה בהמתו לגלן דיבא לגבע לת לשתוטרופוס: ספסירת • קונה ומוכר בהמות בשוק ביום שקנה מוכר: מקחבע ספסירת: דלת הוה ידע: ומשלם בקרת דמי בשר בזול • ותמיה לתי מנין לרמי בר חמת דין זה מה לו לספסירת עם הרופה לת שומר שלו הוא ונרתה לי למתניתין (גיטין דף נה:) דהשוכר את הפועה לת יעמוד שלו הוא והשוכר שהוא לו בעל דבריס היו חסר כלום שהרי פעור בתוטפין לפי הכי הוא ויש לו דין על השוהל לגבות יעמדו הבעלים הרתסוים במקומו וגובין מן השוהל ס"ל הוא ויש ליתומים לגבות מן הרופה שהוא שומר שכר שלהם יעמדו בעלים במקום היתומים וגובין ומיהו לי הוה מפסדי יתומים לת היה עושה פשרה במתון יתומים לשלם בזול, ליתמי לתו בני ממילה ניהוה, אבל שכשיו שהוא מגבה לבעלים וכלן לין פשיעה. בל כך דתמר בהדי תולקת תוקימתיה כו' הטיל פשרה ביניהם ולת יפלם כל דמי השור כמות שהוא מי לגלת הטור יחזיר לבעלים והשבר שמין ויפלם שני שליש להיכא דתמרינן בגמרת מפלם בזול זתת שהוא שם מעה כסף תשניך בתרבעה דקי [בפרק מי שמת (ב"מ דף קמו:): כשומת • הומלן שמטילין לתוך השבר: כריח • כרי: תמר ליה • בעל הבית: לכרסיה • לתשבר על ביתו העושה שכר שלו: מהת במי • הרתתו הכרי שלו ות"ל מזה תטיל לשבר: מתינך • של פקדון: ותי דשהא שיעור כו' • גמ' פריך תם היה כרי שלו קרוב ושל פקדון לרתוק ושהא השליח שיעור מהלך דרך הקרוב ולת חייטי • גלי דעתיה • דשבל הבית דניחת ליה שהרי ידע שמשל פקדון הוי ולת מיתה בידו: והת קמשתרשי ליה • ותלת הוה שכר הכשות של פקדון שהטילו בשכר ושלו עומד וישלם משלו: מלת • התמין: בכיסי • שהיתה כישות (ג) גרועה וקונים מעורבין בה ולת הבית השכר כלשון וקשה בעיניו שהטילוהו בתוטו ומשלם

---

*) [ועי' תוס' גיטין נב: ד"ה שלכה] שהיו יותר למלכל בהמה לת יפלם לת מה שהוה לשכר דלתתון הם לבהמה כדתמר בהמוליא [יין] (שבת קי: עז:) דגמלת ושרת גוטביה מפום דתכלה כיסי כי היכי דלת ליפתרבו בה ור"ת פירש כיסי הוא שם כפות שלריך ריכוך ובלא ריכוך תין הוה להטיל בשכר ולכך לת היה שכר טוב וקמ"ל שלת יפלם לת כמו שהוה השכר תע"פ שהיו הרבה יותר שבדבר מועט היה נעשה הריסוך: מהי

וביוצא בהן אלא כד הוה גבוה מריה הוה ספי ליה גבול השתה לא ספי ליה ומית • אמר רמי בר חמא היכי דינא ניתא לאפטרופא שלים אמר אנא בהדי תורא אוקימתיה אוכלא שדיי ליה לא הויא ידע דלא מצי למיכל ואמרי' בקרא שומר שכר דיתמי הוא איבעי ליה לעיוני אי איכא פשירא ליתמי ואסיק' אי תמוכר בעל הבית הוא מקח מעות הוא וחייב המציר לשלם ואם המוכר ספסירא הוא דזבין מהכא ובין להכא מישתבע ספסירא דלא הויא ידע דלית ליה בשר בשור בוולי תוספתא [למכילתין פ"ל] המפקיד שמורת אצל חבירו אע"פ שאין כתובין על שמו הרי זה מחזיר לו את שלו מת יתן ליורשיו ואם אמר בשעת מיתתו יעתנו למלוני שהן שלי יעשה פשורש כפירושו • ההוא דאפקדיה כשותא גביה חבריה והוה ליה לידידיה נמי פרסיא אמר לא אודעין מיהא רמי מיהא לא תרמי • חיינן אי שהא פרסיא שיעור לאייתויי מכשותא דידיה ולא אייתי גליא דעתיה דניחא ליה ואי לא שהא משלם למריה דכשותא שיעור מאי דמישתרשי ליה ואי הוה חלא ולא אישתרשי ליה מידי משלם ליה דמי ביסי

*) מלוי ל"ל דהמפקיד גביה הדין מהי מידי נעשיס שקיל להו מהי' מיתמי וכ"ה בלשון נרי"ף ז"ל כתן וכל לשון הרי"ף ז"ל שם הוא מתוכתו של רבינו ז"ל כתן ע"ש.